

Aquesta és la nit més inquietant, perquè estàs profundament adormida, sota els efectes d'un somnífer, i t'he de parlar fins que entri per la finestra la llum neta i clarejant de l'illa. Seràs la meva oient adormida. No hi ha perill que et despertis, el d'avui ha estat el primer somnífer que t'has pres mai, i per tant enraonaré en veu alta. Sí, procuraré que sigui la veu de la ràdio, alta i calmosa, però de moment et demano disculpes perquè estic nerviós. A mesura que avanci la nit espero estar a l'altura de les circumstàncies i aconseguir aquella veu amb què hauria de transmetre, em vas dir, una vibració especial. Em va semblar entendre que et referies a la vibració que deu fer la veu quan ens adrecem a les plantes —disculpa'm la comparança— i amb el temps creixen més esplendoroses. Aquesta setmana he sabut que un investigador del teu país assevera que les paraules modifiquen l'estructura molecular de l'aigua, o sigui, la nostra estructura molecular, atès que som bàsicament aigua, igual que les plantes. Tu creus que les paraules i les vibracions et po-

den curar, i jo ho respecto; però el teu metge es posaria les mans al cap si sabés que la seva pacient, malalta de càncer, vol intentar curar-se d'aquesta manera tan estrafolària, i en una nit. Doncs per fi ha arribat la nit, i la veu em tremola.

Em sorprèn la teva respiració: estava acostumat a sentir-te una inspiració i expiració precises, de gran sonoritat, amplificades pel coll, per la glotis que forçaves durant les classes per tal que jo seguís, com una pauta, l'entrar i sortir de l'aire. La respiració d'ara, en canvi, és aliena a la teva voluntat i sembla utilitzar el teu cos per transitar-hi, com podria utilitzar una canya. Pauses netes entre la inspiració i l'expiració: intento focalitzar l'atenció en aquesta pausa de no-res, en l'instant fugaç en què la inhalació i l'exhalació conflueixen, però els meus pensaments van en una altra direcció. Fa mig any em vas ensenyar que els pensaments no es poden controlar, que tan sols els podem deixar desfilar, com si fossin núvols. M'ho devies explicar entre rialles, com sempre; quan riem som feliços perquè no pensem. Jo crec, Umiko, que tens un autèntic talent per a la felicitat. La paraula *felicitat* té un deix ensucrat i pastós; no obstant això, actualment fins i tot els científics la fan servir: he llegit que científics de la Universitat de Wisconsin han conclòs que un biòleg molecular francès d'uns seixanta anys, el qual fa trenta anys va deixar la ciència per abraçar el budisme, és «l'home més feliç del planeta». Fa anys que investiguen el seu cervell, sotmetent-lo a ressonàncies magnètiques de fins a tres hores de durada, connectant-li, si no recordo malament, fins a 265 sensors per mesurar els nivells d'estrès, enuig, irritabilitat, plaer o satisfacció. Després

de comparar els resultats amb els d'altres centenars de voluntaris resulta que aquest monjo budista francès ha desbordat totes les previsions: el seu cervell de gran plasticitat té una facilitat colossal per allunyar els pensaments negatius i concentrar-se en els positius. Un cervell entrenat, talment com un múscul, per suprimir sentiments que crèiem inevitables en la condició humana. Estic convençut, benvolguda Umiko, que ara mateix, i a pesar de la malaltia, obtindries uns resultats similars. De fet, quan et vaig conèixer, tot i ser jove i bella, em va fer la impressió que tenies alguna cosa de monja budista (però enlloc està escrit que les monges budistes no puguin ser atractives). Qui havia de dir que el teu cervell tan ben ensinistrat emmalaltiria greument. Després de la primera ressonància magnètica, el metge et va dir que la teva expectativa de vida era d'uns dos mesos. Ja han passat set setmanes.

T'enraono amb un escrúpol de pudor, em fa vergonya mirar-te. Com pots comprovar, segueixo les teves ensenyances i em fixo en les sensacions que m'assalten. També em vas ensenyar a tornar al present sempre que el cap se m'extraviï al passat o al futur o es dediqui a fer conjectures: el present de la teva casa blanca, de la finestra entreoberta, amb el so del vent obscur xiulant al defora, les onades trencant contra els penya-segats, el present de l'olor d'encens, la làmpara de paper blanc d'arròs, el termos de te verd per si em ve la son. Quan he entrat a l'habitació ja dormies (he ensopegat amb el tatami i ni t'has immutat), i quan me'n vagi continuaràs profundament adormida. Arribarà un moment en què es farà de dia i sentiré l'espetec d'alguna moto tornant del cap de Bar-

baria, l'illa infestada de ciclomotors, i aleshores em posaré les sabates, marxaré sense fer soroll, agafaré el primer vaixell cap a Eivissa i després l'avió cap a Barcelona, tot jo somnolent, incapaç de distingir el son de la vigília, perquè no hauré dormit ni cinc minuts. Ni vull ni puc adormir-me, tinc una tasca summament important a fer, tremolós com un metge el dia de l'estrena. La teva amiga Pema m'ha dit aquesta tarda: «És un exercici crucial. ¿Estàs preparat?». Jo me l'he quedat mirant, i no he gosat dir-li res. Dec haver estat, si fa o no fa, un minut badant a la finestra, amb la mirada perduda en la calma manyaga del mar; fins i tot he estat a punt de mossegar-me les ungles (no me les mossego des que era petit). «¿Que potser estàs nerviós?». Sí, estava nerviós, benvolguda Umiko; estava i estic nerviós; vulguis o no, carrego amb una gran pressió. «No et sentis pressionat», m'ha dit la teva amiga amb aquell seu aire atribolat, «però sàpigues que fa una setmana que estem dissenyant amb pèls i senyals l'exercici crucial d'aquesta nit, que tu faràs molt bé. Perquè a veure, tu ets la persona ideal. És que clar, ets un especialista de la veu. Sabràs crear la vibració adient. Per això t'hem escollit. I per una altra raó d'índole personal, que ara no ve al cas». I no he gosat rebatre-li, benvolguda Umiko, que potser hi ha hagut un malentès. Que sí que em guanyo la vida gràcies a la veu, però que sóc una persona normal (tot i que el qualificatiu de «normal» no sé gaire bé què vol dir), i que no tinc res d'esotèric, a diferència d'ella. M'ha preguntat: «¿Necessites alguna cosa per a la veu, abans de començar?». «¿Que vols dir?». «Si necessites beure alguna cosa calenta per a la gola, o fer algun exercici d'escalfament». Li he contestat que no, gràcies; tot estava bé, no necessitava res a banda

d'una mica de temps per aclarir-me les idees. I com que al final no he disposat d'aquest temps —només he tingut una estona per preparar-me alguna de les coses que et recalcaria aquesta nit i matinada—, em sap greu dir-te, benvolguda Umiko, que m'hauré d'anar aclarint les idees a mesura que t'enraoni. O sigui, que et faré la transmissió en directe dels meus pensaments. T'hauré d'explicar, doncs, moltes coses que ja saps; espero que no m'ho tinguis en compte. Necessito entendre, a mesura que passi la nit, per què sóc aquí, per què estàs profundament adormida, quin sentit té exactament que t'estigui enraonant durant sis o set hores. Aquesta, la d'enraonar-te, és la primera part de l'exercici. De la segona part, la que la Pema anomena «l'acte de clausura de la nit», millor que no en parlem encara: m'atabalo només de pensar-hi.

No deu fer gaire que t'has estirat al futon. Abans d'entrar he anat al lavabo, hi he vist la tovallola humida i les espelmes que voltaven la banyera estaven tèbies, unes espelmes que confereixen al bany una atmosfera monàstica, tot i l'olor de llimona i el verd de la cera. Em sembla que l'olor de llimona estimula l'equilibri físic i mental, i que el verd correspon al quart xakra, el del cor, l'òrgan que marca el ritme de la vida i l'únic que no contrau càncer. De les parets blanques i nues de la casa i de la llum caient difusa sobre els pocs objectes n'emana un aire d'austeritat provisional. Igual que de les taques de corrosió en el mercuri del mirall del rebedor, de les cassoles de la cuina, lligades amb cordills a una escala, o de la llar de foc amb una escombreta condemnada a tenir una existència obagosa, perquè em reconeixeràs que és difícil —em sap molt de greu dir-ho—, és difícil que